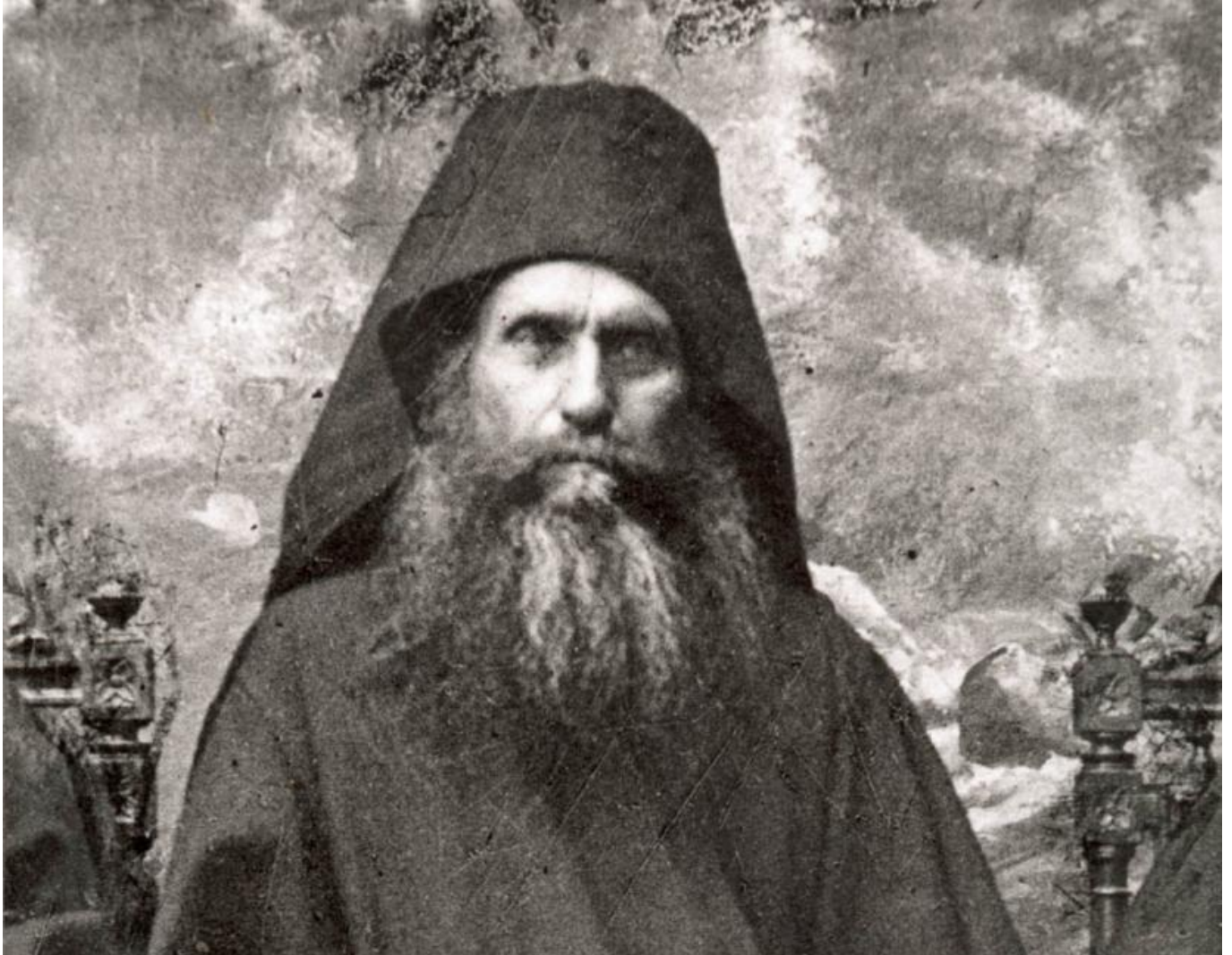

02/11/2019

Ο Γόρτυνος Ιερεμίας για τον Άγιο Σιλουανό τον Αθωνίτη

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως](#)

ΕΠΙΚΑΙΡΟ “Θυμίαμα” εκ μέρους του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως, κ. Ιερεμίου, με θέμα τον βίο του Αγίου Σιλουανού του Αθωνίτου (μέρος 2ο).

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ \(ΜΕΡΟΣ 2ο\)](#)

ΘΥΜΙΑΜΑ

«Θυμίαμα Σου προσφέρωμεν, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, εἰς ἀγαθὴν εὐνοίας πνευματικῆς»

Εβδομαδιαίο περιοδικό • Ἀθήνα, φθλ. 89

3 Νοεμβρίου 2019

Συντάκτες: Ἐπίσκοπος Ἱερσλίας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΟΥΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ (2)

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

1. Ἀρχίσαμε, ἀδελφοί χριστιανοί, νά μιλοῦμε γιά τόν ἅγιο Σιλουανό τόν Ἀθωνίτη, ὅπως ἀκριβῶς βιογραφήθηκε ἀπό τό στενὸ πνευματικὸ τοῦ υἱοῦ, τόν ἅγιο γέροντα Σωφρόνιο Σαχάρωφ. Εἴπαμε στό προηγούμενο κήρυγμα γιά τήν παιδική καί νεανική του ἡλικία καί σήμερα θά μιλήσουμε γιά τὰ χρόνια τῆς στρατιωτικῆς του ὑπηρεσίας. Τήν ὑπηρεσία του αὐτὴ τήν ἔκανε στήν Πετρούπολη. Πῆγε μὲν ἐκεῖ νά ὑπηρετῇ τήν πατρίδα, ἀλλά πῆγε μὲ βαθύ αἶσθημα μετανοίας καί δὲν ἔπαυε νά σκέπτεται τόν Θεό.

Στόν στρατὸ τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι σάν ἥσυχον καί εὐχάριστο καί ἐμπιστο φίλον. Κάποτε, τήν παραμονή μιᾶς γιορτῆς, μαζί μὲ ἄλλους τρεῖς φρουροὺς ἀπὸ τοῦ ἴσου τάγμα, πῆγαν στήν πρωτεύουσα. Πῆγαν σὲ μιὰ μεγάλη ταβέρνα, παράγγειλαν φαγητό καί βότκα, μιλοῦσαν χαρούμενα καί δυνατά, ἀλλά ὁ Συμεὼν δὲν συμμετεῖχε πολὺ σ' αὐτά. Ἦταν σιωπηλός. «Γιατί, Συμεὼν, εἶσαι συνέχεια σιωπηλός;», τοῦ εἶπε ἓνας ἀπὸ τὴν παρέα. «Τί σκέπτεσαι;». «Σκέπτομαι – τοῦ εἶπε – ὅτι ἐμεῖς καθόμαστε στήν ταβέρνα, τρώομε καί πίνουμε βότκα. Στὸ Ἅγιο Ὄρος ὅμως τώρα γίνεται ἀγρυπνία καί οἱ μοναχοὶ θά προσεύχονται ὅλη τὴν νύχτα. Λοιπὸν, ποῦς θά δώσει καλύτερη ἀπάντηση στήν Κρίση τῆς Δευτέρας Παρουσίας, αὐτοὶ ἢ ἐμεῖς;».

Ἕνας ἄλλος τότε τῆς παρέας, εἶπε: «Τί ἄνθρωπος αὐτός ὁ Συμεὼν! Ἐμεῖς ἀκούμε μουσική, διασκεδάζουμε καί αὐτοῦ ὁ νόος του εἶναι στὸ Ἅγιο Ὄρος καί στήν Κρίση. Αὐτό ὅμως, τὸ ὅτι ὁ Συμεὼν σκεπτόταν τὸ Ἅγιο Ὄρος καί τὴν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ἴσχυε γιά ὅλη τὴν διάρκεια τῆς στρατιωτικῆς του θητείας.

2. Ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς στρατιωτικῆς του θητείας γνωρίζουμε καί κάποιον ἄλλο περιστατικό. Μιὰ μέρα εἶδε στὸ κατάλοιπον τοῦ λόχου ἓνα στρατιώτη, πού μόλις εἶχε τελειώσει τὴν θητεία του καί καθόταν στὸ στρώμα του λιπυμένος μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι. Καί ὁ Συμεὼν τὸν ρώτησε: «Γιατί κάθεσαι λιπυμένος καί δὲν χρίζεσαι τώρα πού τελείωσες καί θά πᾶς στὸ σπίτι σου;».

«Πῆρα γράμμα ἀπὸ τοὺς δικούς μου», τοῦ εἶπε ὁ στρατιώτης. Μοῦ γράφουν ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσία μου ἡ γυναίκα μου γέννησε παιδί. Δὲν ξέρω τί νά κάνω μαζί της. Δὲν θέλω νά πάω στὸ σπίτι μου».

Ὁ Συμεὼν τότε τοῦ εἶπε ἥρεμα: «Καὶ σὺ τὸ ἴδιον δὲν ἔκανες, τόσο καιρὸ πού εἶσαι στὸ στρατό;». «Καλὰ, κάπου-κάπου», εἶπε ὁ στρατιώτης, σάν νά θυμήθηκε κάποιον περιστατικό.

«Νά, λοιπόν», τοῦ λέγει ὁ Συμεών, «καί ἐσύ δέν μπόρεσες νά ἀντέξεις. Ἀλλά νομίζεις ὅτι γι' αὐτήν εἶναι εὐκολο; Ἐσύ εἶσαι περισσότερο ἐνοχός ἀπέναντί της ἀπό ὅ,τι ἐκείνη ἀπέναντί σου. Συγχώρησέ την. Πήγαινε στό σπίτι σου, πάρε τό παιδάκι σάν δικό σου παιδί καί θά δεῖς πῶς ὅλα θά πᾶνε καλά».

Πέρασαν ἀρκετοί μῆνες καί ὁ Συμεών ἔλαβε εὐχαριστήριο γράμμα ἀπό τόν στρατιώτη. Τοῦ ἔγραψε πῶς, ὅταν ἔφθασε στό σπίτι του, ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα του ἤρθαν νά τόν ὑποδεχθοῦν μελαγχολικοί, ἐνῶ ἡ γυναίκα του, δευλή καί λυπημένη, στεκόταν στήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ κρατώντας τό νήπιο στά χέρια της. Ἡ ψυχή του ὅμως ἀπό τότε πού τοῦ μίλησε ὁ Συμεών ἦταν ἡσυχῇ. Φύλησε μέ χαρά τούς γονεῖς του, φίλησε ἔπειτα τήν γυναίκα του, πῆρε τό βρέφος στά χέρια του καί τό φίλησε καί αὐτό. Χάρηκαν ὅλοι. Καί μετὰ ἄρχισαν νά γυρίζουν τό χωριό, γιά νά χαιρετίσει τούς γνωστούς καί συγγενεῖς, κρατώντας πάντα τό βρέφος στά χέρια του. Οἱ ψυχές ὅλων ἐνωιοῦσαν χαρά. Καί ὁ ἴδιος ἔζησε εἰρηνικά καί εὐτυχισμένα μέ τήν οἰκογένειά του.

Τέλος, ὁ στρατιώτης εὐχαριστοῦσε τόν Συμεών γιά τήν σοφί του συμβουλή.

3. Κατά τό τέλος τῆς θητείας του ὁ Συμεών πῆγε νά ἐπισκεφθεῖ τόν ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κροστάνδης, γιά νά ζητήσει τήν εὐχή του καί τήν εὐλογία του γιά τόν σκοπό τῆς ζωῆς του. Δέν τόν βρῆκε ὅμως ἐκεῖ καί γι' αὐτό τοῦ ἄφησε ἕνα σύντομο σημεῖωμα πού ἔλεγε: «Ἄγιε Πάτερ, θέλω νά γίνω μοναχός. Προσευχθεῖτε νά μὴν μέ κρατήσει ὁ κόσμος».

«Ἐπειτα ἐπέστρεψε στήν Πετρούπολη, στόν στρατώνά του. Ὅμως, ὅπως ἔλεγε, ἀπό τήν ἄλλη κιόλας ἡμέρα τό πρωί, ἄρχισε νά αἰσθάνεται ὀλόγυρά του «νά βουλίζουν οἱ φλόγες τοῦ ἁδῆ»! Ἦταν ἡ προσευχή τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κροστάνδης.

Μετά τήν σύντομη ἀπόλυσή του γύρισε σπίτι του, στό χωριό του. Ἡ ἀπόφασή του ἦταν τό Ἅγιο Ὅρος. Τούς ἀποχαιρέτισε ὅλους καί ἀναχώρησε γιά τόν Ἄθωνα. Ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα ὅμως πού προσευχήθηκε ὁ ἅγιος Ἰωάννης γι' αὐτόν, παντοῦ ὅπου καί νά πῆγαινε ἐνωιοῦθε νά βουλίζουν γύρω του οἱ φλόγες τοῦ ἁδῆ!... Ἦταν τό βῆμα τῆς Ἡμέρας τῆς Κρίσεως.

(Συνεχίζεται)

Μέ πολλές εὐχές,

† Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας

Γιό ἐπισκευῆς σταῖτε μένομα στό τηλ. 6976013647.

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟ ΜΕΡΟΣ 10](#)

ΘΥΜΙΑΜΑ

«Θυμιάει ὁ Θεὸς ἐκ τῆς ἁγίας αἰσθάνσεως σου μακαρίζου»

Ἑβδομαδικό περιοδικό • Ἀριθμ. φύλ. 88

27 Οκτωβρίου 2019

Συντάκτης: Ἐπίσκοπος Ἱερρακίας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΟΥΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΙΔΩΝΑΝΟΣ

Παιδική καὶ νεανική χρόνια

Ἐπειδὴ, ἀγαπητοί μου, τὰ προηγούμενα κηρύγματα, μὲ τὴν δογματικὴ τους διδασκαλία, θεωρήθηκαν ὡς ἀκατάλληλα γιὰ τὸν λαό, ἀρχίζουμε νέα σειρά κηρυγμάτων μὲ τὸν βίο καὶ τὴν διδασκαλία τῶν ἁγίων μας.

1. Ἀρχίζουμε μὲ τὸν ἅγιο Σιδωναῖο, ἓνα ἐκ τῶν τελευταίων ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ ἅγιος Σιδωναῖος, πού τὸ κοσμικὸ τοῦ ὀνόμα ἦταν Σιμεὼν Ἰβάνοβιτς, καταγόταν ἀπὸ μίαν πτωχὴ ρωσικὴ οἰκογένεια, ἀπὸ τὸ χωριὸ Σόβσκ τῆς ἐπαρχίας Λαμπεντάσκ. Γεννήθηκε τὸ 1866 καὶ ἔγινε μοναχὸς στὸν Ἅθωνα, στὸ Ἅγιο Ὅρος. Πέθανε τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1938. Λίγα γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν παιδική του καὶ νεανική του ἔλκυα. Ὅταν ἦταν μικρός, 4 ἐτῶν περίπου, ὁ πατέρας του μὴ παρηγόνοῦντα φλοξένησε σπύτι τοῦ ἑνὸς πλανόδιου βιβλιοπώλη. Ὁ πατέρας εἶπε στὴν κομβέντα μὲ τὸν ξένο κατὶ γιὰ τὸν Θεό. Ἀλλὰ αὐτὸς ἦταν ἄθεος καὶ εἶπε: «Ποὺς βρῆκε τὸν Θεό... Τρέχα-γύρισε νὰ βρεῖς τὸν Θεό»! Καὶ ὁ μικρὸς Σιμεὼν, ὅταν ἐφυγε ὁ ξένος, εἶπε στὸν πατέρα του: «Ἐγώ, ὅταν θὰ μεγαλώσω, θὰ τρέξω νὰ γυρέψω καὶ θὰ βρῶ τὸν Θεό»!

Πέρασαν χρόνια καὶ ὁ Σιμεὼν μεγάλωσε. Ἔγινε ἓνας δυνατὸς νέος καὶ ἐργαζόταν μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφὸ του σὲ οἰκοδομίες. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκοδομικῆς παρέας πῆγε κάποτε ἑνα προσκύνημα. Ἐπισκέφθηκε τὸν τάφο ἑνὸς μεγάλου ἀσκητοῦ, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Σαζένωφ. Ὅταν ἐπέστρεψε διαγγεῖτο τὸν βίο τοῦ ἁγίου καὶ τὰ θαύματά του. Αὐτοῖς ἀκούοντάς τα αὐτὰ ὁ Σιμεὼν σκέφθηκε: «Ἄν αὐτὸς εἶναι ἅγιος, ἄρα ὁ Θεὸς εἶναι μαζὶ μας καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη λατρεῖν νὰ γυρίσω ὅλο τὸν κόσμον γιὰ νὰ τὸν βρῶ». Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν σκέψη ἡ καρδιά τοῦ Σιμεὼν ἀναψέ ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸν Θεό. Ἀπὸ τότε ὁ Σιμεὼν ἀρχισε νὰ προσεύχεται πολὺ καὶ μὲ πολλὰ δάκρυα. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ζήτησε τὴν εὐχή τοῦ πατέρα του, γιὰ νὰ πάει στὴν Μεγάλῃ Λαύρᾃ τοῦ Κιέβου. Καὶ ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε: «Τελειώστε πρώτα τὴν στρατιωτικὴ σου θητεία καὶ μετὰ εἶσαι ἐλεύθερος νὰ πᾶς». Μετὰ ὅμως ἐγκατέλειψε τὸν Σιμεὼν ἡ χάρις αὐτὴ καὶ γύρισε στὴς ρῦλες καὶ τοὺς περιπάτους μὲ τοὺς νέους καὶ τίς νέες τοῦ χωριοῦ, ἔπινε βότκα, ἐπαίξε ἀκαρνεῖν καὶ ζοῦσε ὅπως οἱ ἄλλοι νεαροί. Ἦταν ἓνας νέος δυνατὸς καὶ ὠραῖος καὶ οἱ κοπέλες τὸν εἴδαν ὡς ἑλκυστὸ ἄνδρα. Ὁ ἴδιος ποιεῖτο ἀπὸ μὴ καὶ πρὶν ἀκόμη τεθεῖ θέμα γάμου, ἔγινε τὸ «συνηθισμένον». Βαθεῖα ὅμως ἐντύπωση τοῦ προξένου εἶχε ὁ λόγος τοῦ πατέρα του τὴν ἄλλη μέρα. «Ποῦ ἔστουν γιὰς παιδί μου; (Ἦταν ἡ ὥρα πού ἀμάρτησε). Μὲ πονοῦσε ἡ καρδιά μου»!

Ἦταν πολυμελὲς οἰκογένεια. Πέντε γιουὶ καὶ ὀκτὼ θυγατέρες. Οἱ γιοὶ ἐργάζονταν μαζὶ μὲ τὸν πατέρα. Μία μέρα, κατὰ τὸν θερισμό, ἦταν ἡ σειρά τοῦ Σιμεὼν νὰ ἐτοιμάσει φαγητό. Ἐσχάσε

ὅμως ὅτι ἦταν Παρασκευή καὶ ἔβρασε χοιρινὸ κρέας καὶ ἔφαγαν ὅλοι. Πέρασε μισὸς χρόνος. Τὸν χειμῶνα, σὲ μία γιορτή, λέγει ὁ πατέρας στὸν Σιμεὼν μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο: «Θυμᾶσαι, παιδί μου, ποῦ μοῦ ἔβρασε χοιρινὸ κρέας στὸ χωράρι; Ἦταν Παρασκευή, ἔρεεις, καὶ τὸ ἔτρωγα σάν νά ἦταν πτωμα!» – Καὶ γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες τότε, πατέρα;» Καὶ ὁ πατέρας ἀπάντησε: «Δὲν ἤθελα νά σέ συγχύσω, παιδί μου!»

Χρόνια ἀργότερα, διηγούμενος ὁ μοναχὸς Σιλουανὸς τὸ περιστατικὸ αὐτὸ εἶπε: «Τέτοιο Γέροντα ἤθελα νά ἔχω, σάν τὸν πατέρα μου. Φανταστεῖτε: Ἐκανε ὑπομονή μισὸ χρόνο καὶ βρῆκε τὴν κατὰλληλη εὐκαιρία νά μοῦ τὸ πεί, γιὰ νά διορθωθῶ, χωρὶς νά μέ συγχύσει!»

2. Πάντως, στὸν θόρυβο τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ἄρχισε πιά νά σβήνει στὴν ψυχὴ τοῦ Σιμεὼν ἡ πρώτη θεία κλήσις γιὰ τὸν μοναχικὸ ἀγώνα. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸν κάλεσε καὶ πάλι μὲ ἓνα ὄραμα:

Μιά μέρα, ποῦ τὴν πέρασε μὲ κοσμικὴ σπατάλη, στὸν ὕπνῳ τοῦ εἶδε ἓνα φίδι νά σέρνεται μέσα ἀπὸ τὸ στόμα του. Δοκίμασε ἀγῶνα καὶ τινάχθηκε ἐπάνω, ὅποτε ἀκούει μιά φωνὴ ποῦ τοῦ εἶπε: «Κατάπιες στὸ ὄνειρό σου φίδι καὶ δὲν σοῦ ἄρεσε. Τὸ ἴδιον, δὲν μοῦ ἄρεσει καὶ μένα νά βλέπω τὰ ἔργα σου». Ὁ Σιμεὼν πίστευσε ὅτι ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν τῆς Παναγίας. Καὶ μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του εὐχαριστοῦσε τὴν Θεοτόκο, γιατί δὲν τὸν σγαῖθηκε, ἀλλὰ ἤθελε νά τὸν σκαῖώσει ἀπὸ τὴν πτώση του.

Αὐτὴ ἡ δεύτερη κλήσις τοῦ Σιμεὼν ἔγινε πρὶν ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν του θητεία. Καὶ μὲ δεπλῆ δύναμη, τώρα ἐκναεργεῖται ἡ ἐπιθυμία του νά μπεῖ σὲ μοναστήρι.

Ἀπὸ τὴν περίοδο αὐτὴ τῆς ζωῆς του, τῆς δευτέρης κλήσεώς του, δὲν ἔβρισκε πολλὰ πράγματα, παρὰ μόνον δύο περιστατικὰ, ποῦ τὰ καταγράφουμε: (α) Σὲ μιά γιορτὴ εἶδε ὁ Σιμεὼν ἓνα μεστή-λικο χοιρινὸν τοῦ νά παίζει ἀκρογυρίων καὶ νά χορεύει. Τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ρωτᾷ: «Πῶς, Στέφανε, μπορεῖς νά παίζεις καὶ νά χορεύεις; Δὲν εἶναι ἀλόγικα ὅτι σκοτώστες ἄνθρωποι;». Τὸν εἶχε σκοτώσει σὲ μίαν συμπλοκὴ μεθυσμένων. Καὶ ὁ Στέφανος εἶπε στὸν Σιμεὼν: «Ξέρεις, ὅταν ἤμουν στὴν φυλακὴ προσευχόμην πολὺ στὸν Θεὸ νά μέ συγχωρέσει καὶ ὁ Θεὸς μέ συγχώρεσε. Καὶ τώρα παίζω ἡσυχας!»

Ὁ λόγος αὐτὸς ἔκανε μεγάλῃ ἐντύπωση στὸν Σιμεὼν, γιατί ἄκουσε ἀπὸ ἁμαρτωλὸ ὅτι ὁ Θεὸς συγχωρεῖ τὰ ἁμαρτήματά μας, ὅσο μεγάλα καὶ νά εἶναι, καὶ γαληνεύει τίς καρδίες μας.

(β) Ἕνας νεαρὸς ἀπὸ τὸ χωριὸ τοῦ Σιμεὼν ἦρθε σὲ σχέση μὲ μίαν κοπέλα, τὴν ἄφησε ἐγκυῖον, ἀλλὰ τὴν ἐγκατέλειψε. Ὁ Σιμεὼν ἔκανε ἀγῶνα γιὰ νά τὸν πείσει νά τὴν παντρευτεῖ. Ἐκεῖνος, ἐνῶ στὴν ἀρχὴ ἀρνεῖτο, στὸ τέλος ὁμῶς ὑπάκουσε στὸν Σιμεὼν καὶ τὴν παντρεύτηκε. Ρώτησαν ὁμῶς καὶ τὸν Σιμεὼν γιὰ τὴν δική του περίπτωση, γιατί δὲν παντρεύτηκε τὴν κοπέλα μὲ τὴν ὁποία εἶχε σχέση, ὅπως εἶπαμε. Καὶ ὁ Σιμεὼν εἶπε: «Ὅταν θέλησα νά γίνω μοναχός, παρεκάλεσα πολὺ τὸν Θεό, ὥστε νά οὐκονομήσει ἔτσι τὸ πράγμα, γιὰ νά πραγματοποιήσω ἡσυχὰ τὸν σκοπὸ μου. Καὶ ὁ Θεὸς τὰ τακτοποίησε ἄριστα. Ὅταν ἤμουν στὸν στρατό, ἓνας σιτέμπορος ἦρθε στὸ χωριὸ γιὰ νά ἀγοράσει σιτάρι, εἶδε τὴν κοπέλα ὅτι εἶναι ὡραία καὶ τραγουδάει ὡραία, τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν πῆρε γιὰ γυναῖκα του. Ἐζήσαν εὐτυχισμένα καὶ ἔκαναν πολλὰ παιδιά». Ὁ Γέροντας Σιλουανὸς εὐχαριστοῦσε πάντοτε τὸν Θεό, ποῦ ἄκουσε τὴν προσευχὴν του αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ πάντοτε δὲν ξεχνοῦσε τὴν ἁμαρτία του.

(Συνεχίζεται)

Με πολλές εὐχές, † Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερειμίας

Γιὰ ἐπισκοπὴν σταῖται μέλημα σὺ τηλ. 6976013647.